

Карл Хайасън

Голото къпане

Карл Хайасън

ГОЛОТО КЪПАНЕ

ЕКСЛИБРИС

Голото къпане
© 2004 Карл Хайасън

Skinny Dip
Copyright © 2004 by Carl Hiaasen

All rights reserved under International and
Pan-American Copyright Conventions.

Превод © Ирина Манушева
Художник © Николай Пекарев

ISBN 9789548208956

Всички права запазени.

Екслибрис™ 2012

В памет на Уорън Зивон

Благодарности

Признателен съм за съветите, ентузиазма и таланта на Естър Нюбърг, Лиз Донован от *Miami Herald*, Боб Роу от *Sports Illustrated*, Бърл Джордж, Натаниъл Рийд, Шон Савидж, капитан Майк Колинс, Сони Мерита, упоритата ми сестра Барб, забележителната ми съпруга Фения и д-р Джери Лорънц – един от многото невъзпети герои на Евърглейдс.

Тази книга е художествено произведение. Всички имена и герои са измислени или използвани за целите на сюжета. Описаните събития са плод на въображението на автора с изключение на унищожаването на Евърглейдс във Флорида и осемте милиарда, вложени в усилията да се спаси каквото е останало.

1.

В една хладна априлска нощ, когато часовникът удари единсет, жена на име Джоуи Пърони падна през борда на луксозния круизен кораб „Слънчевата херцогиня”. Летейки към мрачната бездна на Атлантика, тя беше твърде слисана, за да изпадне в паника.

Омъжих се за задник, мислеше си тя, докато главата ѝ прорязваше вълните.

От удара копринената пола, блузата, бельото, каишката на часовника и сандалите ѝ се разкъсаха, но Джоуи остана в пълно съзнание. И как иначе. Някога беше втори капитан на училищния отбор по плуване – дребна подробност от биографията ѝ, която съпругът ѝ явно беше забравил.

Подхвърляна от пенестите вълни, Джоуи гледаше как весело осветеният кораб продължава по пътя си със скорост от двадесет морски мили в час. Очевидно само един от останалите 2049 пасажери знаеше какво се е случило, но той нямаше намерение да каже на никого.

Копеле.

Тя забеляза, че сутиенът ѝ се е свлякъл на кръста и се измъкна от него. На запад, покрит от мека кехлибарена светлина, се виждаше брегът на Флорида. Джоуи заплува.

Водите на Гълфстрийм бяха малко по-топли от въздуха, но острият североизточен вятър вдигаше неприятни вълни. Джоуи се опита да се успокои. За да не мисли за акулите, започна да прехвърля в главата си събитията от едноседмичния круиз, който беше започнал почти толкова необещаващо, колкото и беше завършил.

„Слънчевата херцогиня” напусна пристанище Евърглейдс с три часа закъснение, защото някакъв енот беше подивял в кухнята за десерти. Един от готвачите се пребори с разпененото животинче и го натика в шейсетгалонова кутия от крем гуава, но то надра брадичката му и се скри, ръмжейки, в недрата на кораба. Пристигна екип от Контрол по животните, заедно със здравни инспектори и линейка. Евакуираните пътници бяха умилоствени с алкохолни напитки и сандвичи.

По-късно, докато се качваха отново на кораба, Джоуи мина покрай служителите на Контрол по животните, които слизаха бавно и с празни ръце по мостика.

– Обзалагам се, че не са успели да го хванат – прошепна тя на съпруга си. Въпреки суматохата, предизвикана от енота, тя изпитваше симпатия към малкото побъркано зверче.

– Бяс – отговори уверено мъжът ѝ. – Ако това проклето животно ме одраска, ще съдя проклетата компания, докато не я разоря.

– О, моля те, Чаз.

– Ще можеш да ми казваш Онасис. Да не мислиш, че се шегувам?

„Слънчевата херцогиня” беше дълга 855 фута и тежеше малко над седемдесет хиляди тона. Джоуи го беше научила от брошурата, която намери в каютата. Маршрутът включваше Пуерто Рико, Насау и частен бахамски остров, който компанията беше закупила (поне така се говореше) от вдовицата на убит трафикант на хероин. Последната спирка, преди да се върнат във Форт Лодърдейл, трябваше да бъде Кий Уест.

Чаз сам беше избрал круиза, твърдейки, че това е подарък за годишнината от сватбата им. Първата вечер той прекара на задната палуба в хвърляне на топки за голф в океана. Отначало Джоуи се подразни, че „Херцогинята” предлага голф, спортно катерене и скуош. Двамата с Чаз можеха да правят всичко това и в Бока.

Не по-малко абсурден беше солариумът, който се претърпяваше от клиенти всеки път, когато се заоблачеше. Компанията

искаше всички да се върнат вкъщи с бронзов загар или изпържени като раци – доказателство за седемте дни, прекарани в тропиците.

Впоследствие Джоуи започна да се катери по стената и да се възползва от останалите развлечения, дори от двулентовата алея за боулинг. Алтернативата беше да яде и пие до прилошаване – основното занимание на круизните кораби беше чревоугодничеството. „Херцогинята” се славеше с денонощните си бюфети за месо и морски деликатеси и именно там прекарваше времето между пристанищата съпругът на Джоуи.

Прасе, помисли си тя, като потопа глава, за да се отърве от сноп водорасли, увили се около шията ѝ като празнична гирлянда.

Всеки изгрев ги посрещаше ново бляскаво пристанище, но градовете и пазарите изглеждаха тъжно еднакви, все едно измислени и работещи на франчайз. Джоуи искрено се опитваше да се потопа в чара на местните стоки, макар много от тях да изглеждаха произведени в Сингапур или Южна Корея. А и какво да прави човек с раковина, нескопосно намазана с лак за нокти? Или с кокосов орех с ръчно изрисувано подобие на принц Хари?

Ролята на туриста беше толкова мъчителна, че Джоуи се улови как с нетърпение очаква да стигнат до „девствения частен остров”, както беше описан в брошурата. Той обаче също я разочарова. Компанията хитро го беше прекръстила на Рапчър Кий*, но не беше положила почти никакви усилия за реставрирането му. Фауната беше представена предимно от петли, кози и диви прасета, надживели контрабандиста, който ги беше отглеждал за пищните си банкети. В гладките заливи на острова стърчаха корпусите на потопени самолети за превозване на наркотици, а единствените черупки, които можеха да се намерят по покрития с отсечени дървета плаж, бяха такива от .45-ти калибър.

* англ. rapture – възторг, захлас. *Б. пр.*

– Ще си взема водни ски под наем – бодро обяви Чаз.

– Аз ще се опитам да си намеря сянка и да си довърша книгата – отвърна Джоуи.

Дистанцията помежду им оставаше голяма и неизследвана. Докато стигнат до Кий Уест, Джоуи и Чаз прекарваха по около един час на ден заедно, който обикновено посвещаваха на секс или спорове. Горедолу същото, което правеха и вкъщи.

Дотук с романтиката, мислеше си Джоуи, и се почувства много тъжна.

Когато съпругът ѝ хукна „да провери каква е хавата” на площад Малъри, тя се поколеба дали да не прелъсти един от стюардите – хубав перуански екземпляр на име Тико. В крайна сметка изгуби желание и прати оклюмалия младеж да си върви с целувка по брадичката и петдесет долара бакшиш. Не изпитваше достатъчно силни чувства към Чаз, дори за да му изневери напук, макар да подозираше, че той го е правил неведнъж, включително може би по време на круиза.

Когато се върна на „Херцогинята”, Чаз беше станал приказлив като какаду, надрусано с ангелски прах*.

– Виждаш ли онези облаци? Ще вали – заяви той с отчетлива нотка на въодушевление.

– Значи довечера няма да има голф.

– Ей, преброих двайсет и шест магазина за тениски на улица „Дювал”. Нищо чудно, че Хемингуей си е пръснал мозъка.

– Това не е било тук, а в Айдахо – осведоми го Джоуи.

– Какво ще кажеш да хапнем нещо? Мога да изям цял кит.

На вечеря Чаз постоянно пълнеше чашата за вино на Джоуи въпреки протестите ѝ. Сега тя разбираше защо.

Усещаше и характерната дехидратация и умора от алкохола. Махаше усилено с крака нагоре по вълните, а после с ръце

* Ангелски прах (фенциклидин) – дисоциативен наркотик с халюциногенен и невротоксичен ефект. *Б. пр.*

надолу, но вече губеше ритъм и издръжливост. Това не беше топлият олимпийски басейн в Калифорнийския университет на Лос Анджелис, а проклетият Атлантически океан. Стисна клепачи, за да облекчи паренето от солената вода.

Имах чувството, че вече не ме обича, помисли си тя, но това е просто нелепо.

Чаз Пърони се заслушваше за плясък, но не чуваше нищо, освен бръмченето на корабните мотори. Леко наклонил глава, той стоеше на перилата самотен и неподвижен като чапла.

Не беше планирал да я хвърли точно тук. Надяваше се да го направи по-рано, някъде между Насау и Сан Хуан, за да може течението да отнесе тялото ѝ в кубински води, извън юрисдикцията на САЩ.

Ако акулите не ѝ видеха сметката преди това.

За съжаление през първата част от круиза времето беше великолепно и нощем палубите бяха претъпкани от двойки със замечтани очи. Планът на Чаз изискваше усамотение и той почти бе спрял да се надява, когато дойде дъждът, три часа, след като напуснаха Кий Уест. Беше само ръмеж, но Чаз знаеше, че той ще вкара туристите вътре, при салатата с омари и електронните покер машини.

Вторият решаващ елемент от плана беше изненадата, тъй като Джоуи беше физически силна жена, а самият Чаз – малко размякнат и не във форма. Преди да я подмами към кърмата на „Слънчевата херцогиня“ под претекста за разходка под звездите, той се погрижи жена му да изпие доста червено вино – четири чаши и половина, доколкото бе преброил. Две обикновено стигаха да я направят сънлива.

– Чаз, ръми – отбеляза тя, когато се приближиха до перилата.

В друг случай би се озадачила, тъй като знаеше колко много мъжът ѝ мрази да се мокри. Човекът имаше точно седем чадъра.

Преструвайки се, че не я чува, той я хвана за ръка и я поведе напред.

– Коремът ме боли ужасно. Май е време да пенсионират тази сурова риба, не мислиш ли?

– Да се прибираме вътре – предложи Джоуи.

Чаз извади незабелязано ключа от каютата от джоба на синия си блейзър и го пусна в краката си върху лакираните дъски.

– Опа.

– Чаз, става студено.

– Май изпуснах ключа – каза той и се наведе да го потърси. Или поне Джоуи си помисли така.

Той можеше само да гадае какво е минало през ума на жена му, когато я сграбчи за глезените. Най-вероятно беше решила, че се шегува.

Самото действие беше елементарно упражнение по лостове. Преметна я назад върху перилата. Стана толкова бързо, че тя не издаде и звук.

Що се отнася до пляска, Чаз би предпочел да го беше чул: щеше да е тиха точка на брака и престъплението. Но пък до водата имаше дълъг път.

Той си позволи да хвърли бърз поглед, но видя само бели пръски и пяна сред отраженията на светлините на кораба. За негово облекчение, „Слънчевата херцогиня” продължаваше напред. Не се чу сигнал за тревога.

Чаз вдигна ключа и бързо се прибра в каютата си, като заключи вратата зад себе си. Закачи блейзера си на закачалката, отвори още една бутилка вино, напълни две чаши и изпи и двете до половината.

Куфарът на Джоуи стоеше отворен на леглото, готов за подреждане на багажа, и Чаз го свали на пода. Отвори собствения си сак и започна да рови за нещо срещу киселини. Под купчина грижливо сгънати боксерки – трябваше да признае, че Джоуи беше шампион в подреждането на багаж, – намери кутия, увита в карирана хартия за подаръци със зелена панделка.

Вътре имаше великолепен комплект калъфи за стикове за голф с инициалите му: Ч.Р.П. Имаше и картичка: „Честита втора годишнина! С любов, Джоуи”.

Възхитен от коприненомеките калъфи от телешка кожа, Чаз почувства как коремът му се свива от угризение. Премина само за миг, като моментен пристъп на киселини.

Беше си намерил съпруга от класа, в това нямаше съмнение. Само да не беше толкова... наблюдателна.

Точно след шест часа щеше да я обяви за изчезнала.

Съблече се по бельо и натрупа дрехите си в ъгъла. В чантата си имаше издание с меки корици на „Мадам Бовари”. Отвори я на произволна страница и я остави за по-голям ефект върху нощното шкафче на Джоуи.

След това Чарлз Реджис Пърони нагласи будилника си, отпусна глава на възглавницата и заспа.

Гълфстрийм отнасяше Джоуи на север със скорост от четири възела. Знаеше, че трябва да плува по-усилено, ако не иска да бъде изхвърлена, подута и гниеща, на някой пясъчен нанос в Северна Каролина.

Но колко уморена беше, Господи.

Сигурно беше от виното. Чаз знаеше, че тя не е много по пиенето; явно беше планирал всичко предварително. Вероятно се е надявал, че от падането ще си счупи краката или ще изгуби съзнание, пък и да не стане така, какво от това? Щеше да се намира на мили от сушата в черната бездна на океана, при това изплашена до смърт. Дори да започнеха издирване, никой нямаше да я намери, а тя щеше да се удави от изтощение още преди съмване.

Така вероятно го беше намислил Чаз.

И не беше забравил за славното ѝ минало в университета, осъзна тя. Знаел е, че ако някак си оцелее при падането, ще започне да плува. Дори е разчитал на това: упоритата му и горда жена да се измори докрай, вместо да легне по гръб върху водата

и да запази силите си до сутринта. Тогава би имала поне малък шанс да я забележат от някой преминаващ кораб.

Понякога се чудя на самата себе си, помисли си Джоуи.

По едно време премина танкер – толкова близо, че закри луната. Силуетът му беше масивен и тъмен, отсечен в двата края, като потопен жилищен блок. Джоуи се развика и замаха с ръце, но беше невъзможно да я чуят през грохота на двигателите. Танкерът отмина като червеникавокафява стена от шум и изпарения и Джоуи продължи да плува.

Скоро краката ѝ започнаха да изтръпват. Усещането тръгна от пръстите и се изкачваше нагоре. Крампите не биха я изнедали, но бавната смърт – да. С мъка държеше лицето си над вълните. В един момент осъзна, че вече не рита с крака. Плуваше само с ръце, а краката ѝ се влачеха след тялото като бледи, скъсани кабели.

Бяхме женени само две години, мислеше си тя. С какво заслужих *това*?

За да отклони мислите си от смъртта, тя започна да си прави списък на нещата, които Чаз не харесваше в нея:

1. Препичаше птичето месо, особено пилешкото, заради вечния си страх от салмонела.

2. Нощният ѝ овлажняващ крем за лице имаше лек мирис на спрей срещу насекоми.

3. Понякога задрямваше на хоккейните мачове, дори на плей-офите.

4. Отказваше да му духа, докато той караше по магистрала 95, „Съншайн Стейт Паркуей“ и по всяко друго шосе, където ограничението на скоростта беше над осемдесет километра в час.

5. Можеше да го бие на тенис винаги, когато поиска.

6. От време на време бъркаше местата на любимите му дискове на Джордж Торогуд.

7. Отказваше да мисли за възможността да покани фризьорката си за тройка.

8. Участваше в седмичен литературен кръжок.

9. Имаше повече пари от него.

10. Миеше си зъбите със сода за хляб вместо с паста.

Стига бе, помисли си тя.

Никой не решава да убие ей така жена си, само защото кокошките ѝ стават жилави.

Може би има друга жена. Но защо не поиска развод?

Нямаше енергия да мисли. Беше се омъжила за скапан шибаняк, той я беше изхвърлил през борда по време на круиза за годишнината им и тя много скоро щеше да се удави и да бъде изядена от акулите. Тук плуваха големи момчета – лимонов и тигрови акули, риби чук, акули мако, бичи акули...

Моля те, Господи, не им позволявай да ме изядат жива, молеше се Джоуи.

Започна да усеща същото изтръпване във върховете на пръстите на ръцете си. Скоро и ръцете ѝ щяха да станат също толкова безполезни, колкото и краката. Устните ѝ се бяха разкърали от солта, езикът ѝ беше подут като наденица, клепачите ѝ бяха подпухнали и покрити с корички. Но всеки път, когато се издигнеше на гребена на поредната вълна, виждаше в далечината блещукащите като звезден пращец светлини на Флорида.

Затова Джоуи продължаваше да се бори с вярата, че има поне някакъв шанс да оцелее. Ако успееше да пресече Гълфстрийма, щеше да може да се отпусне върху водата и да си почине.

За момент беше забравила за акулите, но в лявата ѝ гърда се опря нещо тежко, с груба кожа. Тя се замята и го заудря с юмруци, докато изгуби и последната си капка сила.

Миг преди да изпадне в несвяст, ѝ се стори, че зърва Чаз в каютата на „Слънчевата херцогиня“ как чука руса мацка, преди да тръгне за още една кофа с топки.

Кретен, помисли си Джоуи.

После екранът в главата ѝ почерня.